ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΨΕ

ΤΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΟΥ "ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ,, ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ Μαργαρίτα τὸν κύτταξε παρακλητικὰ στὰ μάτια. Συγχρόνως ὅμως τὸ πρόσωπό της πῆρε μιὰ ἀποφασιστικὴ ἔκφραση. Χωρὶς νὰ πῇ λέξη, σήκωσε ἄξαφνα τὸ δεξί της χέρι· τὸ βραχιόλι μὲ τ' ἁπλωμένα φτερὰ ποὺ φοροῦσε καὶ ποὺ σκέπαζε τὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ χεριοῦ της, γλύστρησε καὶ ἄφισε τὸ χέρι της γυμνό...

Αἰσθάνθηκα σ' ὅλο μου τὸ σῶμα μιὰ ἀνατριχίλα καὶ μοῦ φάνηκε ὅτι τὸ αἷμα μου κρύωσε... Ἔγειρα χλωμὸς σ' ἕνα τραπέζι.

Ἀπάνω στὸ χέρι τ ις, στὸ ἄσπρο δέρμα, φαινότανε καθαρὰ μιὰ λεπτὴ κόκκινη ἀκανόνιστη γραμμή, ἀπ' ὅπου ἐφαίνοντο σὰν νὰ στάζανε κᾶτι κόκκινα σημάδια, σὰν σταγόνες αἵματος!

Ἡ Μαργαρίτα στεκότανε ἀκίνητη, σὰν ἀληθινὸ ἄγαλμα ὑπομονῆς. Τὰ μάτια της εἶχαν ἕνα ὑπερήφανο βλέμμα, ὅπως θὰ ἤτανε τὸ βλέμμα μιᾶς ἀληθινῆς ἀρχαίας βασίλισσας!

Ἄξαφνα, καθὼς στεκόμαστε ἐκεῖ, ἡ βαθειὰ καὶ δυνατὴ φωνὴ τοῦ πατέρα της ὀντήχησε σὰν σάλπιγξ στ' αὐτιά μου:

— Τὶ λὲς τώρα;

Ἐγὼ δὲν τοῦ ἀπήντησα μὲ λόγια. Ἄρπαξα μὲ τῶνα μου χέρι τὸ χέρι τῆς Μαργαρίτας, παρεμέρισα μὲ τάλλο τὸ βραχιόλι, ἔσκυψα καὶ τῆς τὸ φίλησα. Καθὼς τὴν κύτταζα τότε, εἶδα στὸ πρόσωπό της μιὰ ἔκφραση χαρᾶς. Ἔπειτα κύτταξα καὶ τὸν πατέρα της.

— Ἔχετε τὴν ἀπάντησί μου, κύριε, τοῦ εἶπα. Τὸ πρόσωπό του μοῦ φάνηκε γλυκὸ καὶ συμπαθητικό. Ἀκούμπησε τὸ χέρι του στὰ ἡνωμένα χέρια μας, φίλησε στὸ μέτωπο τὴν κόρη του, καὶ εἶπε μόνο:

— Πολὺ καλά!

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀκούσαμε νὰ χτυπᾶνε στὴν πόρτα. Μὲ τὸ «ἐμπρὸς» τοῦ κ. Τρελόνου, μπῆκε μέσα ὁ κ. Κορμπέκ. Καθὼς μᾶς εἶδε καὶ τοὺς τρεῖς μαζύ, φάνηκε ἕτοιμος νὰ ἀποχωρήσῃ, ἀλλὰ ὁ κ. Τρελόνου ἐπρολαβε, προχώρησε, καὶ τὸν ἔφερε μέσα. Καὶ καθὼς τοῦ ἔσφιγγε καὶ τὰ δυό του χέρια, φαινόταν ὅτι τὸν ἐνέπνεε ὅλη ἡ ζωηρότης τῆς νεότητός του, γιὰ τὴν ὁποία μᾶς εἶχε κάνει λόγο ὁ κ. Κορμπέκ.

— Ὥστε βρῆκες τέλος πάντων τὶς λάμπες, φώναξε δυνατά! Εἶχα δίκαιο λοιπόν! Ἔλα στὴ βιβλιοθήκη, ὅπου θᾶμαστε μοναχοί μας, καὶ πές μου τα ὅλα. Κι' ἐσύ, Ρόζ, εἶπε ἀποτεινόμενος σὲ μένα, πᾶς νὰ πάρης τὸ κλειδὶ ἀπὸ τὸ Τσάνσερυ Λέϊν, γιὰ νὰ μπορέσω νὰ ἰδῶ τὶς λάμπες;

Τότε κι' οἱ τρεῖς του, ὁ πατέρας καὶ ἡ κόρη χεροπιασμένοι, μπήκανε στὴ βιβλιοθήκη, κι' ἐγὼ ἔφυγα γιὰ τὸ Τσάνσερυ Λέϊν.

Ὅταν γύρισα μὲ τὸ κλειδί, τοὺς βρῆκα ἀκόμα στὴ βιβλιοθήκη· τώρα ὅμως ἤτανε μαζύ τους καὶ ὁ δόκτωρ Οὐΐκεστερ, ποὺ εἶχε ἔρθει λίγο μετὰ τὴν ἀναχώρησί μου.

Ὁ κ. Τρελόνου, ὅταν ἄκουσε ἀπὸ τὴ Μαργαρίτα τὴν περιποίησι τοῦ γιατροῦ Οὐΐκεστερ, γιὰ τὴν καλωσύνη του καὶ τὶς φροντίδες του, καὶ γιὰ τὴν ἐπιμονή του ν' ἀκολουθήσουν τὶς γραπτὲς ὁδηγίες τοῦ κ. Τρελόνου, τοῦ εἶπε νὰ καθήσῃ καὶ ν' ἀκούσῃ.

— Θὰ εὐχαριστηθῇς ἴσως νὰ μάθῃς τὸ τέλος τῆς ἱστορίας αὐτῆς.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα φάγαμε ὅλοι μαζὺ ἐνωρίς. Μετὰ τὸ γεῦμα, ἀφοῦ καθήσαμε κάμποσην ὥρα, ὁ κ. Τρελόνου εἶπε:

— Λοιπόν, νομίζω ὅτι ἀπόψε καλὰ θὰ κάναμε ἂν πηγαίναμε νὰ πέσουμε νωρίς. Θᾶχουμε πολλὰ νὰ ποῦμε αὔριο· καὶ ἀπόψε ἐγὼ θέλω νὰ σκεφθῶ.

Ὁ δόκτωρ Οὐΐκεστερ ἔφυγε, παίρνοντας μὲ τρόπο μαζύ του καὶ τὸν κ. Κορμπέκ, γιὰ νὰ μείνουμε μόνοι μας ἐγὼ καὶ ὁ κ. Τρελόνου.

Μόλις ἔφυγαν οἱ ἄλλοι, ὁ κ. Τρελόνου μοῦ εἶπε:

— Νομίζω ὅτι θὰ κάμετε καλὰ νὰ πᾶτε καὶ σεῖς στὸ σπίτι σας ἀπόψε. Θέλω νὰ μείνω μόνος μου, μὲ τὴν κόρη μου· γιατὶ ἔχω πολλὰ πράμματα νὰ τῆς πῶ, ποὺ πρέπει μόνο αὐτὴ νὰ τἀκούσῃ. Ἴσως, κι' αὔριο ἀκόμα, θὰ μπορέσω νὰ σᾶς τὰ πῶ κι' ἐσᾶς ὅλα· ἀλλὰ ἀπόψε προτιμῶ νὰ μείνω μὲ τὴν κόρη μου, μόνος μου.

Ἐγὼ καταλάβαινα καλὰ καὶ δικαιολογοῦσα τὴν ἐπιθυμία του· θυμόμουνα ὅμως ἀκόμα τὰ γεγονότα τῶν τελευταίων ἡμερῶν, καὶ εἶπα δειλὰ κάπως καὶ μὲ κάποιο δισταγμό:

— Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐπικίνδυνο νὰ μείνετε οἱ δύο μόνοι σας στὸ σπίτι; Δὲν σκέπτεσθε τὶ συνέβη αὐτὲς τὶς τελευταῖες μέρες;...

Πρὸς μεγάλη μου ἔκπληξι, ἡ Μαργαρίτα μὲ διέκοψε ἀπότομα:

— Δὲν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος, Μέλκομ. Θὰ μείνω μὲ τὸν πατέρα μου.

Μ' αὐτὰ τὰ λόγια, τὸν ἀγκάλιασε μὲ ἀγάπη.

Ἐγὼ τότε δὲν εἶπα τίποτ' ἄλλο, καὶ σηκώθηκα νὰ φύγω ἀμέσως.

Ὁ κ. Τρελόνου μοῦ εἶπε τότε:

— Ἔλα ὅσο νωρὶς θέλεις, Μέλκομ. Ἔλα ἂν θέλῃς νὰ προγευματίσουμε μαζὺ τὸ πρωΐ, γιατὶ θέλω νὰ σοῦ μιλήσω ἔπειτα ἐντελῶς ἰδιαιτέρως.

Ἔφυγε ἥσυχα-ἥσυχα ἀπὸ τὸ δωμάτιο, κι' ἄφισε ἐμένα καὶ τὴ Μαργαρίτα μόνους μας.

Ἐγὼ φίλησα τῆς Μαργαρίτας τὰ χέρια, τὴν τράβηξα κοντά μου, καὶ τὰ χείλη μας ἡνώθησαν γιὰ πρώτη φορά...

. . . . . .

Δὲν κοιμήθηκα καὶ πολὺ αὐτὴ τὴ νύχτα. Ἡ εὐτυχία μου ἀπὸ τῶνα μέρος καὶ ἡ ἀνησυχία ἀπὸ τἄλλο δὲν μ' ἀφίσανε νὰ κλείσω μάτι. Μολαταῦτα, ἡ νύχτα μοῦ φάνηκε ὅτι πέρασε γρήγορα, ὅτι δὲν διήρκεσε καθόλου σχεδόν. Ξημέρωσε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω.

Πρὸ τῶν ἐννέα, ἤμουνα στὸ Κένσιγκτον. Κι' ὅλες οἱ ἀνησυχίες μου μοῦ φάνηκε ὅτι διελύθησαν ἀμέσως μόλις εἶδα τὴ Μαργαρίτα, καὶ παρετήρησα ὅτι ἡ χλωμάδα ἐκείνη τοῦ προσώπου της εἶχε ὑποχωρήσει καὶ τὰ μάγουλά της εἴχανε πάρει τὸ φυσικό τους ἀνθηρὸ κόκκινο χρῶμα. Μοῦ εἶπε ὅτι ὁ πατέρας της κοιμήθηκε καλὰ τὴ νύχτα, κι' ὅτι θἀρχότανε γρήγορα μαζύ μας.

— Νομίζω, μοῦ ψιθύρισε ἡ Μαργαρίτα στ' αὐτί, ὅτι ὁ καϋμένος ὁ μπαμπᾶς δὲν ἦρθε ἀκόμα ἐπίτηδες γιὰ νὰ σὲ ἰδῶ πρώτη ἐγώ, καὶ μόνη μου!

Μετὰ τὸ πρόγευμα ὁ κ. Τρελόνου μᾶς πῆγε στὸ γραφεῖο του, καὶ μοῦ εἶπε καθὼς μπαίναμε μέσα:

— Εἶπα τῆς Μαργαρίτας νἄρθῃ κι' αὐτή.

Καὶ ὅταν καθίσαμε κάτω, μοῦ εἶπε σοβαρά:

— Σοῦ εἶπε χτὲς τὸ βράδυ ὅτι ἤθελα νὰ σοῦ μιλήσω ἰδιαιτέρως σήμερα. Θὰ νόμισες, εἶμαι βέβαιος γι' αὐτό, ὅτι θἄθελα νὰ σοῦ πῶ γιὰ τὴ Μαργαρίτα. Δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἔτσι νόμισα, ἔχετε δίκιο, εἶπα ἐγώ.

— Λοιπόν, παιδί μου, αὐτὸ ἔχει καλῶς. Ἐγὼ συνεζήτησα μὲ τὴ Μαργαρίτα, καὶ ξέρω τὶς ἐπιθυμίες της.

Μοῦδωσε τὸ χέρι του, κι' ἐγὼ τοῦ τῶσφιξα, κι' ἐφίλησα τὴ Μαργαρίτα, ποὺ ἦρθε καὶ κάθησε κοντά μου.

Ὁ κ. Τρελλόνου ἄρχισε τότε νὰ μᾶς λέῃ τὰ ἑξῆς:

— Ξέρετε ἀρκετὰ γι' αὐτὴ τὴ μούμια καὶ τὰ σχετικά. Ξέρετε πόσο ἀσχολήθηκα μ' αὐτὴ καὶ τὰ πράγματά της. Καὶ θἄχετε μαντεύσει νομίζω ἀρκετὲς ἀπὸ τὶς θεωρίες μου. Ὁπωσδήποτε, αὐτὰ θὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω ἀργότερα, σύντομα καὶ περιληπτικά, ἂν χρειασθῇ. Ἀλλὰ τώρα θέλω νὰ σὲ συμβουλευθῶ γιὰ τὸ ἑξῆς ζήτημα: Ἡ Μαργαρίτα κι' ἐγὼ διαφωνοῦμε σ' ἕνα σημεῖον.

Ἐγὼ θέλω νὰ κάνω ἕνα πείραμα ποὺ θὰ κάνῃ νὰ θριαμβεύσουν τόσοι κόποι καὶ κίνδυνοι ποὔχω περάσει γιὰ νὰ τὸ ἑτοιμάσω, εἴκοσι χρονῶν δουλειὰ τώρα. Μ' αὐτὸ τὸ πείραμα μποροῦμε νὰ μάθουμε πράγματα ποὺ κρύπτονται ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων πολλοὺς αἰῶνες.

Δὲ θέλω ὅμως ἡ κόρη μου νὰ εἶναι ἐκεῖ παροῦσα· γιατὶ εἶναι ἐπικίνδυνο τὸ πείραμα αὐτό, πολύ, πάρα πολὺ ἐπικίνδυνο, αὐτὸ τὸ ξέρω καλά. Ὁ κίνδυνος αὐτὸς μάλιστα εἶνε ἄγνωστος. Ἀλλὰ ἐγὼ ἔχω συνειθίσει σὲ τέτοια· ἔχω ἀντιμετωπίσει πολλοὺς ἀγνώστους κινδύνους, πολὺ περισσότερους ἀπ' ὅσους μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, τὸ ἴδιο κι' αὐτὸς ὁ ἄλλος ὁ φίλος μου, ποὺ μὲ βοήθησε στὴ δουλειά μου. Ὅσο γιὰ μένα, εἶμαι πρόθυμος νὰ ριψοκινδυνεύσω. Ἀξίζει νὰ τὸ κάνω, γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἐπιστήμης, τῆς ἱστορίας, καὶ τῆς φιλοσοφίας· θὰ μπορέσουμε ἴσως ἔτσι ν' ἀνακαλύψουμε ἄγνωστα πράγματα γιὰ τὸν ἀρχαῖο κόσμο, πράμματα πολὺ σπουδαῖα. Ἀλλὰ ἡ κόρη μου δὲ θέλω νὰ ἐκτεθῇ σὲ τέτοιον κίνδυνο· εἶνε πολὺ νέα ἀκόμη καὶ θἄτανε κρῖμα νὰ χαθῇ ἔτσι ἡ ζωή της· ποὺ τῆς εἶνε πολύτιμη, τώρα μάλιστα ποὺ εἶνε στὸ κατῶφλι τῆς νέας εὐτυχίας της. Δὲ θέλω νὰ θυσιασθῇ ἡ ζωή της, ὅπως τῆς μακαρίτισσας τῆς μητέρας της!

Σταμάτησε μία στιγμή, κι' ἐσκέπασε τὸ πρόσωπό του μὲ τὰ χέρια. Ἀμέσως ἡ Μαργαρίτα πῆγε κοντά του, τὸν ἀγκάλιασε τρυφερά, τὸν ἐφίλησε καὶ τοῦπε παρηγορητικὰ λόγια. Ἔπειτα στόθηκε ὄρθια, καὶ μὲ τῶνα χέρι στὸ μέτωπο τοῦ πατέρα της, εἶπε:

— Πατέρα, ἡ μητέρα μου δὲ σοῦπε νὰ μείνῃς κοντά της, τότε ποὺ ἀποφάσισες νὰ κάνῃς τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ ταξεῖδι στὴν Αἴγυπτο! Ἂν καὶ ἤτανε τότε πόλεμος καὶ τὸ ταξεῖδι αὐτὸ ἤτανε τόσο ριψοκίνδυνο. Μοῦ εἶπες ὅτι σ' ἄφισε κι' ἔφυγες καὶ πῆγες στὴν Αἴγυπτο, μ' ὅλους τοὺς φόβους κι' ὅλες τὶς ἀνησυχίες της. Ὅτι ἀνησυχοῦσε, καὶ φοβότανε γιὰ σένα, τὸ ἀποδεικνύει τοῦτο δῶ: (Ἀκολουθεῖ)

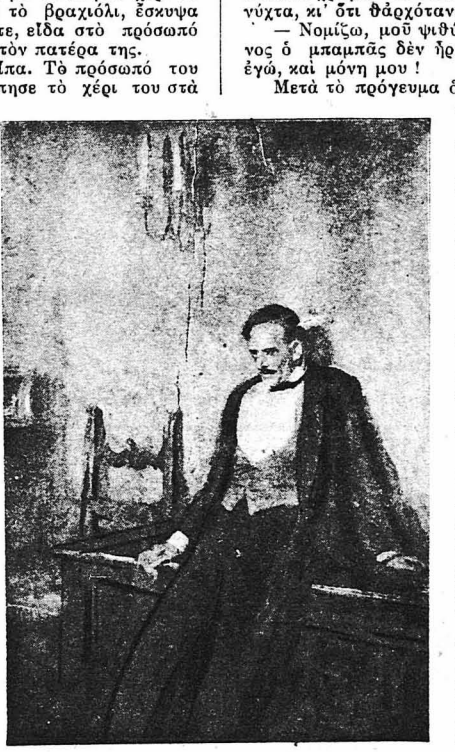

Ἔγειρα χλωμὸς σ' ἕνα τραπέζι.